

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

F. G. JACOBS

fremSAT den 17. december 1998 *

1. I disse to forenede sager har Europa-Parlamentet nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 307/97¹ og Rådets forordning (EF) nr. 308/97² (herefter »forordningerne«) under anbringende af, at disse er vedtaget med hjemmel i en artikel i EF-traktaten, som ikke har været anvendelig. Europa-Parlamentet har ikke anfægtet forordningernes indhold. Kommissionen har inter文neret i sagen til støtte for Rådets påstande.

2. De to forordninger handler om beskyttelse af skovene. De blev begge vedtaget med hjemmel i traktatens artikel 43, der findes i afsnit II »Landbruget« i traktatens tredje del. I artikel 43, stk. 2, hedder det, at Kommissionen »fremlægger forslag vedrørende udarbejdelse og iværksættelse af den fælles landbrugs politik ... såvel som om iværksættelsen af de i dette afsnit særligt nævnte foranstaltninger«. Sidste afsnit i artikel 43, stk. 2, lyder således:

»På forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet udsteder Rådet, med

enstemmighed i de to første etaper og derefter med kvalificeret flertal, forordninger eller direktiver eller vedtager beslutninger uden herved at begrænse rækkevidden af sine eventuelle henstillinger.«

3. Parlamentet gør gældende, at forordningerne skulle have været vedtaget med hjemmel i EF-traktatens artikel 130 S. Artikel 130 S, stk. 1, indeholder følgende bestemmelse:

»Rådet træffer efter fremgangsmåden i artikel 189 C og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgørelse om de aktioner, der skal iværksættes af Fællesskabet med henblik på at gennemføre de mål, der er anført i artikel 130 R.«

4. EF-traktatens artikel 189 C omhandler samarbejdsproceduren. Inden for rammerne af denne procedure har Parlamentet en større rolle i lovgivningsproceduren end inden for rammerne af den høringsprocedure, der skal følges i henhold til artikel 43.

* Originalsprog: engelsk.

1 — Rådets forordning af 17.2.1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 3528/86 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening (EFT L 51, s. 9).

2 — Forordning af 17.2.1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 2158/92 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande (EFT L 51, s. 11).

5. EF-traktatens artikel 130 R, stk. 1, har følgende ordlyd: »forordningen om luftforurening«, mens forordning nr. 308/97 ændrer forordning (EØF) nr. 2158/92 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande⁴ (herefter »forordningen om skovbrande«).

»Fællesskabets politik på miljøområdet skal bidrage til forfølgelse af nedennævnte mål:

Forordningen om luftforurening

— besvarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten

— beskyttelse af menneskers sundhed

— en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne

— fremme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale og globale miljøproblemer.«

6. Forordning nr. 307/97 ændrer forordning (EØF) nr. 3528/86 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening³ (herefter

7. Den oprindelige forordning om luftforurening blev vedtaget i 1986. Traktaten indeholdt ikke dengang særlige kompetenceregler for vedtagelsen af miljøforordninger. 1986-forordningen blev vedtaget med hjemmel i EF-traktatens artikel 43 og 235 i hvilken sidste det hedder:

»Såfremt en handling fra Fællesskabets side viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer, og denne traktat ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, udfærdiger Rådet på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Europa-Parlamentet med enstemmighed passende forskrifter herom.«

³ — Rådets forordning af 17.11.1986 (EFT L 326, s. 2).

⁴ — Rådets forordning af 23.7.1992 (EFT L 217, s. 3).

8. Ifølge forordningens artikel 1 indføres der med henblik på »at øge beskyttelsen af skovene i Fællesskabet mod luftforurening, og derved bl.a. bidrage til bevarelse af landbrugets produktionskapacitet, en fællesskabsaktion til beskyttelse af skovene mod luftforurening, i det følgende benævnt 'aktionen'«.

9. Artikel 2, stk. 1, som ændret ved forordning (EØF) nr. 2157/92⁵ indeholder følgende bestemmelser:

»Formålet med aktionen er at hjælpe medlemsstaterne med:

— på grundlag af en fælles metodik regelmæssigt at udarbejde en oversigt over de skader, der er sket på skovene, navnlig som følge af luftforurening

— på en samordnet og harmonisk måde at oprette et net af observationsområder, der er nødvendigt for at udarbejde denne oversigt, eller at udvide det allerede eksisterende net

— at gennemføre en intensiv og permanent overvågning af skovøkosystemerne

— på samordnet og harmonisk måde at oprette et net af områder, der er nødvendigt for en sådan intensiv og permanent overvågning, eller at udvide det allerede eksisterende net.«

10. I artikel 4, stk. 1, hedder det:

»Aktionen tager sigte på at fremme gennemførelsen af:

— praktiske forsøg med henblik på at udvide kendskabet til luftforureningen i skove og dens indvirkning på skovene samt at udvikle metoder til bevarelse og genopretning af de beskadigede skove

— pilot- og demonstrationsprojekter med henblik på at forbedre metoderne til observation og måling af de skader, der er sket på skovene.«

5 — Rådets forordning af 23.7.1992 om ændring af forordning nr. 3528/86 (EFT L 217, s. 1).

11. I forordningens artikel 11, stk. 1, var det bestemt, at aktionen skulle løbe i fem år fra den 1. januar 1987.

12. Forordningen om luftforurening er blevet ændret to gange, før den anfægtede ændringsforordning blev vedtaget.

13. Ved forordning (EØF) nr. 1613/89⁶ blev forskellige bestemmelser i forordningen ændret. I forslaget til forordning nr. 1613/89 benyttedes alene traktatens artikel 43 som hjemmel. Men Rådet vedtog forordningen med både artikel 43 og 130 S som hjemmel.

14. I den udgave af traktatens artikel 130 S, der var gældende før ændringen ved traktaten om Den Europæiske Union, var det bestemt, at Rådet med enstemmighed traf afgørelse efter høring af Europa-Parlamentet. Først ved traktaten om Den Europæiske Union kom den samarbejdsprocedure, der var blevet indført ved den europæiske fælles akt, til også at omfatte artikel 130 S.

15. Artikel 11, stk. 1, i forordningen om luftforurening blev derefter ændret ved forordning nr. 2157/92, hvorefter aktionen skulle løbe i ti år fra januar 1987. Også forordning nr. 2157/92 blev vedtaget med hjemmel i traktatens artikel 43 og 130 S. Den udgave af artikel 130 S, der dengang var gældende, var også udgaven før ændringen ved traktaten om Den Europæiske Union.

16. Forordning nr. 307/97, som påstås annulleret af Parlamentet, ændrer artikel 11, stk. 1, og bestemmer, at aktionen skal løbe i 15 år fra den 1. januar 1987, hvorhos der gives forskellige finansielle bestemmelser for perioden 1997-2001.

Forordningen om skovbrande

17. Forordningen om skovbrande blev vedtaget i 1992 med hjemmel i traktatens artikel 43 og 130 S (selv om dens forgænger, forordning (EØF) nr. 3529/86⁷, ligesom forordningen om luftforurening var hjemlet ved artikel 43 og 235).

6 — Rådets forordning af 29.5.1989 om ændring af forordning nr. 3528/86 (EFT L 165, s. 8).

7 — Rådets forordning af 17.11.1986 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande (EFT L 326, s. 5).

18. Forordningens artikel 1 har følgende ordlyd:

»1. For at øge beskyttelsen af skove og navnlig styrke bestræbelserne for at opretholde og overvåge skovøkosystemerne og bevare de forskellige funktioner, som skovene opfylder til fordel for landdistrikterne, indføres der er EF-aktion til beskyttelse af skovene mod brande ...

b) at indføre eller forbedre forebyggelsessystemer, og navnlig som led i en samlet strategi for beskyttelse af skovområder mod brande at tilvejebringe infrastrukturer til beskyttelse mod brande, f.eks. skovveje, stier, vandforsyningssteder, brandbælter, områder med ryddet undervækst og skovfrie strækninger, samt at iværksætte arbejder med henblik på vedligeholdelse af brandbælter, områder med ryddet undervækst og skovfrie strækninger samt iværksættelse af forebyggende skovplantning

...«

2. Aktionen har til formål:

— at formindske skovbrandenes antal

19. Forordningens artikel 2 indeholder følgende bestemmelser:

— at formindske skovbrandenes omfang.

»1. Medlemsstaterne klassificerer deres områder efter risikoen for storbrande ...

3. Aktionen omfatter foranstaltninger med følgende sigte:

a) at klarlægge skovbrandenes årsager og bestemme midlerne til deres bekæmpelse ...

2. Som højriskozone kan kun klassificeres zoner, hvor en konstant eller regelmæssig tilbagevendende risiko for skovbrande i alvorlig grad truer den økologiske ligevægt og sikkerheden for personer og ejendom

eller bidrager til fremskyndet ørken- og ødemarksdannelse i landdistrikter.

Gennemgangen af de anfægtede forordninger

...

3. Som mellemrisikozone kan klassificeres zoner, hvor risikoen for skovbrande kan true skovøkosystemerne i betydelig grad, men hvor risikoen dog ikke er konstant eller regelmæssigt tilbagevendende.

...«

22. Europa-Parlamentet har navnlig anlagt denne sag, fordi det mener, at forordningerne efter deres formål og indhold henhører under miljøpolitikken, selv om de virker til fordel for landbruget og landbrugerne. Rådet har erkendt, at skovene ikke er et af de landbrugsprodukter, der er nævnt i bilag II til traktaten, og som dennes artikel 39-46 finder anvendelse på i henhold til bestemmelserne i traktatens artikel 38, stk. 3. Det har først og fremmest gjort gældende, at beskyttelsen af skovene er et væsentligt element i den fælles landbrugspolitik, idet derved jordbunden, fauna og flora og hydrologien kan beskyttes og forbedres, og økosystemer, der er til gunst for landbruget, udvikles.

20. I forordningens artikel 10, stk. 1, hed det, at aktionen skulle løbe i fem år fra den 1. januar 1992.

21. Forordning nr. 308/97, der påstås annulleret under nærværende sag, ændrer artikel 10, stk. 1, hvorved det bestemmes, at aktionen skal løbe i ti år fra den 1. januar 1992, hvorhos der træffes forskellige finansielle bestemmelser for perioden 1997-2001.

23. Det er i Domstolens praksis fastslået, »at valget af hjemmel for en retsakt efter kompetencefordelingen i Fællesskabet skal ske på grundlag af objektive forhold, som gør det muligt at foretage en domstolskontrol«⁸. Disse forhold omfatter navnlig retsaktens formål og indhold⁹.

8 — Dom af 26.3.1987, sag 45/86, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 1493, præmis 11.

9 — Dom af 11.6.1991, sag C-300/89, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 2867, præmis 10.

24. Efter min mening viser forordningernes formål og indhold klart, at de begge skulle have været vedtaget med hjemmel i traktatens artikel 130 S.

resultaterne af de systematiske undersøgelser viser, at der er klare tendenser i den geografiske og tidsmæssige fordeling af skader på skovene i hele Fællesskabet;

25. Når det gælder formålet med forordning nr. 307/97 kan der citeres fra forordningens præambel, nemlig anden til tiende betragtning heri:

medlemsstaterne har oprettet observationsområder, hvor der foretages intensiv og permanent overvågning af skovøkosystemerne; kun ved at videreføre denne overvågning over en længere periode vil det være muligt at få større indsigt i årsagssammenhængen mellem ændringer i skovøkosystemerne og de faktorer, der påvirker disse økosystemer;

»skoven spiller en væsentlig rolle for bevarelsen af den fundamentale balance, navnlig ved dens indflydelse på jordbund, vandressourcer, klima, fauna og flora; den økologiske balance er uomgængeligt nødvendigt for et bæredygtigt landbrug og forvaltningen af landdistrikterne;

skader på skovene som følge af forskellige faktorer, herunder luftforurening og ugunstige meteorologiske begivenheder, er problematiske for udviklingen af et bæredygtigt landbrug og forvaltningen af landdistrikterne;

besvarelsen af skovøkosystemerne er vigtig for deres økonomiske, økologiske og sociale funktioner, og bidrager især til at beskytte den sociale funktion for de mennesker, der arbejder i landbruget og i landdistrikterne;

derfor medvirker beskyttelsen af skovene mod luftforurening direkte til at nå målene i traktatens artikel 39, stk. 1, litra b);

Fællesskabet og dets medlemsstater har på internationalt plan ... forpligtet sig; ...

...«

26. Præamblen til forordning nr. 308/97 følger helt det samme spor. Tredje og fjerde betragtning svarer til anden og tredje betragtning i forordning nr. 307/97. I fortsættelsen i femte til tiende betragtning hedder det:

»Fællesskabet og dets medlemsstater til lægger beskyttelsen af sine skove en særlig betydning, og det har i denne forbindelse indgået internationale forpligtelser om en bæredygtig udvikling af skovene og beskyttelse af skovområderne ...

i henhold til forordning (EØF) nr. 2158/92 er 60 mio. ha skov eller henvend halvdelen af Fællesskabets skovareal klassificeret som brandrisikozoner;

brande udgør fortsat en faktor, der begrænser en bæredygtig udvikling af skovene i risikozonerne, og begrænser således skovens bidrag til udvikling af et bæredygtigt landbrug og forvaltning af landdistrikterne;

beskyttelsen af skovene mod brande bidrager derfor direkte til, at målene i traktatens artikel 39, stk. 1, litra b), nås;

Fællesskabets informationssystem for skovbrande, der blev oprettet i henhold til artikel 5 i forordning (EØF) nr. 2158/92, har gjort det muligt at etablere et EF-samarbejde inden for skovbrande; udbygningen af dette system vil give Fællesskabet et effektivt værktøj til bedre at evaluere aktionerne for beskyttelse af skovene mod brande og bedre analysere brandårsagerne;

planen for beskyttelsen af skovene mod brande som fastsat i forordning (EØF) nr. 2158/92 bør derfor fortsættes bl.a. for at styrke sammensætningen i de skovbrugsforanstaltninger, der finansieres i risikozonerne, og skærpe bekæmpelsen af brandårsager samt forbedre forebyggelsen og overvågningen; derfor bør foranstaltningerne forlænges med fem år, således at aktionen kommer til at løbe over 10 år regnet fra den 1. januar 1992«.

27. De to forordninger skal efter deres indhold først og fremmest tidsmæssigt forlænge de skovbeskyttelsesaktioner, der er indført ved de forordninger, som ændres, og hvis vigtigste bestemmelser jeg har omtalt ovenfor i punkt 8-11 og 18, 19 og 20.

28. Det fremgår klart af de to forordningers formål og indhold, at de når læst i sammenhæng med de forordninger, de ændrer, skal sikre fortsættelsen af aktionerne med henblik på beskyttelse af skovene og den økologiske balance, som skovene i høj grad er med til at opretholde, navnlig ved deres indflydelse på jordbund, vandressourcer, klima, fauna og flora. Sådanne foranstaltninger hænger efter min mening helt sammen med de målsætninger, der er nævnt i traktatens artikel 130 R, og navnlig »bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten«. Beskyttelsen af skovene og den økologiske balance, som de opretholder, er spørgsmål, der vedrører miljøet i almindelighed, og ikke blot de personer, der ernærer sig ved landbrug.

29. Som antydnet af Rådet og Kommissionen kan en af de særlige grunde til forordningernes vedtagelse være skovenes betydning for udviklingen af landbruget og landdistrikterne. Præamblerne til forordningerne går bestemt ud på at påvise, at en sådan målsætning er en del af formålet med disse retsakter. Imidlertid vedrører forordningerne efter deres formål og indhold først og fremmest og direkte beskyttelsen af skovene, og er således led i en politik, der efter sin art henhører under miljøpolitikken. Det kan godt være, at landbrug og skovbrug, som Rådet har anført, hører sammen. Men det forholder sig dog også således, at uden skove ville livet på jorden ikke været det liv, vi kender.

30. Jeg mener ikke som Rådet, at de heromhandlede forordninger kan sammenlignes med Rådets forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med

støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget¹⁰, der var hjemlet ved traktatens artikel 42 og 43. Ved denne forordning indførtes en støtteordning, som medfinansieres af EUGFL specielt med det formål at opnå en alternativ udnyttelse af landbrugsarealerne ved skovrejsning og at udvikle skovbrugsaktiviteter på landbrugsbedrifterne. Selv om den har et formål med tilknytning til miljøet, er dens målsætninger og indhold meget forskellige fra de foreliggende forordningers målsætninger og indhold, idet disse skal forlænge de aktioner, som var blevet iværksat ved forordningen om luftforurening og forordningen om skovbrande.

31. Rådet har i øvrigt gjort gældende, at artikel 43 skal have forrang for traktatens øvrige artikler. Det har navnlig henvist til Domstolens domme vedrørende artikel 100 i Det Forenede Kongerige mod Rådetsagerne¹¹ og Kommissionen mod Rådetsagen¹². Domstolen fastslog deri, at traktatens artikel 43 er rette hjemmel for enhver retsakt, der regulerer spørgsmålet om fremstilling af og handel med de i bilag II til traktaten opregnede landbrugsprodukter, og som bidrager til virkeliggørelsen af en eller flere af de i traktatens artikel 39 nævnte målsætninger med den fælles landbrugspolitik. Sådanne retsakter kan omfatte en harmonisering af de nationale bestemmelser på dette område, uden at det er nødvendigt at anvende traktatens artikel 100 som hjemmel¹³. Domstolen har endvidere udtalt:

»at traktatens artikel 38, stk. 2, indeholder et princip, hvorefter de særlige bestemmelser

10 — EFT L 215, s. 96.

11 — Domme af 23.2.1988, sag 68/86, Sml. s. 885 og sag 131/86, Sml. s. 905.

12 — Dom af 16.11.1989, sag C-131/87, Sml. s. 3743.

13 — Den ovenfor i note 12 nævnte dom af 16.11.1989, Kommissionen mod Rådet, præmis 10.

om landbruget finder anvendelse forud for de generelle bestemmelser om fællesmarkedets oprettelse, og at det heraf følger, at selv om en retsakt tjener såvel landbrugspolitiske formål som andre formål — der i mangel af særlige bestemmelser fremmes på grundlag af traktatens artikel 100 — kan man ikke påberåbe sig denne bestemmelse, der indeholder en generel hjemmel til at udstede direktiver om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger, til støtte for en begrænsning af anvendelsesområdet for traktatens artikel 43«¹⁴.

32. Disse domme indeholder imidlertid intet, der kan understøtte Rådets synspunkt. Domstolen siger deri blot, at den rette hjemmel for retsakter, der regulerer fremstilling af og handel med de i bilag II til traktaten opregnede landbrugsprodukter er den specielle artikel, der vedrører landbruget, men ikke den mere generelle artikel, der handler om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning, dvs. traktatens artikel 100.

33. Det samme princip gælder for forholdet mellem artikel 130 S og artikel 100 A. I Parlamentet mod Rådet-dommen¹⁵ foretrak Domstolen, der skulle afgøre, hvilken hjemmel der var den rette for en forordning om overvågning og kontrol med overførsel af affald¹⁶, den mere specielle bestemmelse i

traktatens artikel 130 S for den generelle artikel 100 A. I denne dom fastslog Domstolen desuden, at det i den forbindelse var uden betydning, »at forordningen i kraft af tilnærmelsen af de betingelser, der gælder med hensyn til overførsel af affald, har betydning for dem og dermed for det indre markedes funktion«¹⁷.

34. Rådet og Parlamentet er i nærværende sag enige om, at forordningerne ikke vedrører betingelserne for fremstilling af og handel med de landbrugsvarer, som traktatens bilag II finder anvendelse på. Der er lige så lidt tale om et valg mellem en generel bestemmelse og en mere speciel bestemmelse, idet det tværtimod må fastslås, hvilken af to specielle bestemmelser der er den mest passende hjemmel.

35. Rådet har også gjort gældende, at artikel 43 skal have forrang for artikel 130 S. Det har til støtte herfor påberåbt sig dommen i sagen Grækenland mod Rådet¹⁸, hvori Domstolen fastslog følgende:

»Artikel 130 R og 130 S har til formål at give Fællesskabet kompetence til at gøre en særlig indsats på miljøområdet. Disse artikler påvirker dog ikke de beføjelser, som Fællesskabet har i henhold til andre bestemmelser i

14 — Samme dom, præmis 11.

15 — Dom af 28.6.1994, sag C-187/93, Sml. I, s. 2857.

16 — Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1.2.1993 om overvågning og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1).

17 — Dommens præmis 24.

18 — Dom af 29.3.1990, sag C-62/88, Sml. I, s. 1527.

traktaten, selv om de foranstaltninger, der skal træffes i henhold til sidstnævnte bestemmelser, samtidig forfølger et af miljøbeskyttelsesformålene.

Denne fortolkning støttes desuden af artikel 130 R, stk. 2, andet punktum, som bestemmer, at 'kravene med hensyn til miljøbeskyttelse er en vigtig bestanddel af Fællesskabets politik på andre områder'. Denne bestemmelse, som udtrykker det princip, at alle fællesskabsforanstaltninger skal opfylde kravene om miljøbeskyttelse, indebærer, at en fællesskabsforanstaltning ikke kan være omfattet af Fællesskabets virke på miljøområdet, alene fordi den tager hensyn til disse krav.«

36. Hermed er det imidlertid kun anerkendt, at det ikke i og med, at en foranstaltning forfølger miljøformål, er givet, at hjemmelen for den skal være artikel 130 S. Det er ikke på nogen måde dermed sagt, at artikel 130 S ikke udgør den rette hjemmel for en retsakt, hvis tyngdepunkt er miljøpolitikken. Såfremt det modsatte måtte anerkendes, ville artikel 130 S blive overflødig.

37. Det er efter min mening ikke nødvendigt at se på Parlamentets subsidiære anbringende om, at det, såfremt forordningerne kan hjemles ved begge artiklerne, er artikel 130 S,

der skal have forrang i overensstemmelse med Domstolens dom i dommen i sagen Kommissionen mod Rådet¹⁹. Domstolen fastslog i denne dom, at et direktiv, der efter sit formål og indhold på uadskillelig måde vedrører både miljøbeskyttelse og afskaffelse af forskellige konkurrencevilkår, ikke kunne have både artikel 100 A, som dengang krævede anvendelse af samarbejdsproceduren, og artikel 130 S, som dengang bestemte, at Rådet traf afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet, som hjemmel. På baggrund af enstemmighedskravet ville anvendelsen af begge bestemmelser som hjemmel på én gang have gjort samarbejdsproceduren indholdsløs. Stillet over for nødvendigheden af at vælge mellem to lige anvendelige bestemmelser valgte Domstolen artikel 100 A, der forudsætter anvendelse af samarbejdsproceduren, hvorved den anførte, at artikel 100 A, stk. 3, forpligter Kommissionen til, ved fremsættelsen af forslag til foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning, at anvende et højt beskyttelsesniveau for så vidt angår miljøbeskyttelse.

38. I nærværende sag finder man ikke vanskeligheder af denne art. Det er klart, at artikel 130 S er den bestemmelse i traktaten, der er passende for de omtvistede forordninger, og giver en tilstrækkelig hjemmel for vedtagelsen af dem. Det er derfor ufornuddent at undersøge, om en anden bestemmelse, det være sig subsidiært eller kumulativt, kan anvendes som hjemmel²⁰.

19 — Den ovenfor i note 9 nævnte dom af 11.6.1991.

20 — Jf. eksempelvis de i note 11 og 12 nævnte domme af 16.11.1989, Det Forende Kongerige mod Rådet, og Kommissionen mod Rådet.

Forslag til afgørelse

39. Jeg skal derfor foreslå Domstolen at annullere forordningerne. Som Parlamentet har foreslået skal virkningerne af de omtvistede forordninger dog opretholdes, indtil nye forordninger kan vedtages så hurtigt det er muligt i henhold til den rette procedure.

40. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

- 1) Rådets forordning (EF) nr. 307/97 af 17. februar 1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 3528/86 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening annulleres.
- 2) Rådets forordning (EF) nr. 308/97 af 17. februar 1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 2158/92 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod skovbrande annulleres.
- 3) Det fastslås, at forordningerne fortsat har virkninger, indtil forordninger så hurtigt som muligt kan vedtages under anvendelse af den rette hjemmel.
- 4) Det pålægges Rådet at betale sagens omkostninger.
- 5) Det pålægges Kommissionen at betale sine egne omkostninger.